

אמר רבי אלעזר, לא מפני משמע,
אלא מפני, שבתוב (תהלים ע"ה) לאות
מים אלהים, ראות מים ייחלו אף
ירגזו תהומות.

והינו מה ששנינו, אלף עלמות
קיי טרם שנברא העולם, ויזו
כבודו היה מתרפשת ובורא עלמות
ומחריב אותם, עד שעלה בראון
לפניו לברא את העולם הזה.
ובאותה שעה התפשו שתי
אותיות משה, וקדים אותן, ושתיים
אחרות נתקשו ל מעלה ולמטה,
אתה בתוך אחת. חקק אתה וחררו
שלש, ומקק אתה אחרית וחררו
שתיים, עד שעלו עשר. נחלקו אותן
עשר וחזרו לששים ושתיים, והם
שלשים ושתיים נתיבות חכמה. אלו
נחלקו בחקיקותיהם לעשר, וחזרו
לארכבים ושתיים. מכאן ולחאה,
מי שישגיח, ישגיח בעעת הלב,
יסתום, ואין שפוחחים לו. ועל זה
כתוב (ישעה מב' ח) אני יה' הוא שמי
וכבודי לאחר לא אפן ותהלך
לפסלים. וכתווב (שמחתב) לא תעשה
לך פסל וכל תמונה.

אמר רבי אלעזר, התחום היה
נסקע באربع אבניים, והטבעו
למיטה על אבן אחת, שהוא
העמוד, ועל זה הרים עומד. זהו
שבתוב (איוב לח) על מה אדרניה
הטבעו או מיריה אבן פונטה. אמר
רבי זירא, וזה האבן שמןה
השפת העולם, ועליה הרים
עומד, והוא קדש הקדשים, והוא
טבורו של עולם, וממנה יצאו
אבני המשקעות בתהום, ומהם
יוציאים מים.

אמר רבי אחא בר יעקב, בשלש
אותיות נסקע התחום, ונחלק
בשלשה חלקים, והם עמודי
הארץ. ואחת לשולש מאות שנה
מטרופפים ממקומם, שנאמר (שם ט ו) המרגיז ארץ מפקומה ועמוריה
יתפלצון.

אמר רבי אלעזר לאו מהכא משמע, אלא
מהכא, דכתיב (תהלים עז י) ראות מים
אליהם ראות מים ייחלו אף ירגזו תהומות.
והינו דתנן, אלף עלמין הוו עד שלא אתברי
עלמא, ויזו יקריה הוה מתרפשת וברא
עלמין, וסתיר לוז, עד דסליק ברעوتא קמיה
למבריה האי עלמא, והקדים לוז, ותרין אתנוין
תרין אתנוין משמעה, וקדים לוז, ותרין אתנוין
אחרון אתגלופו לעילא ותפא, חד גו חד.
галיף חד, ואתחוור תלת. וגליף חד אהרא,
ואתחוור תרין. עד דסלקו עשרה. אהפליגו
איןון עשרה, ואתחוור לثالثין ותרין. ואינון
תלתין ותרין שבילי דחכמתא. אלין אהפליגו
בגiliofibaho לעשרה, ואתחוור לארביעין
وترין. מכאן ולהאה, מאן דישגיח ישגח
ביבעתותא דלבא, יסתמים, וליית דפתחין ליה.
ועל האי כתיב (ישעה מב' ח) אני יה' הוא שמי
וכבודי לאחר לא אפן ותהלך לפסלים.
וכתיב (שמות כד) לא תעשה לך פסל וכל תמונה.
 אמר רבי אלעזר, התחום היה נסקע באربع
אבנים, והוטבעו למיטה על אבן אחת,
שהוא העמוד, ועל זה הרים עומד. הדא
הוא דכתיב, (איוב לח ו) על מה אדרניה הטעו
או מי יರיה אבן פונטה. אמר רבי זירא, זו היא
אבן שמןה הוועת הרים, ועליה הרים
עומד, והוא קדש הקדשים, והוא טיבורו של
עולם, וממנה יצאו אבני המשקעות
בתהום, ומהם יוצאים מים.

אמר רבי אחא בר יעקב, בשלשה אותיות
נסקע התחום, ונחלק בשלשה חלקים,
והם עמודי הארץ. ואחד לשולש מאות שנה,
מטרופפים ממקומם, שנאמר (שם ט ו) המרגיז
ארץ ממקומה ועמוריה יתפלצון.